ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ ΑΔΦΟΝΣΟΥ ΝΤΩΝΤΕ

ΜΕΣΑ ΣΤ' ΑΜΑΞΙ...

— Ὕστερα ἀπό τὸ περιστατικό, ποὺ θὰ σᾶς διηγηθῶ, ἄρχισε νὰ μᾶς λέη ὁ φίλος μας Β., μοῦ εἶνε ἀδύνατο πειά, δὲν μπορῶ νὰ δῶ στὰ μάτια μου μαϊμοῦ. Ἀκοῦστε :

Ξέρετε ὅτι κατὰ τὸν πόλεμο τοῦ 1870, ἤμουν νοσοκόμος. Μάζευα ἀπὸ τὰ πεδία τῶν μαχῶν Γάλλους καὶ Γερμανοὺς τραυματίες. Οἱ Γερμανοί, ὅπως ξέρετε, εἶχαν φτάσει στὸ Παρίσι. Τὸ κανόνι τοῦ Μὰν Βαλεριὲν χτυποῦσε τὰ πάντα γύρω ἀπὸ τὴ «Θριαμβευτικὴ Ἀψῖδα». Χτυποῦσε ἀδιάκοπα, μέρα καὶ νύχτα. Ἀκόμα καὶ σήμερα τὰ σπίτια ποὺ βρίσκονται γύρω ἀπὸ τὴ «Θριαμβευτικὴ Ἀψῖδα», φέρνουν τὰ σημάδια τῆς καταστροφῆς. Οἱ φονικὲς ὀβίδες, περνῶντας ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὴν Ἀψῖδα τοῦ θριάμβου, ἔπεφταν ὅλες στὰ Ἠλύσια Πεδία. Ἀλλά, καλοί μου φίλοι, τοὺς Παρισινοὺς τοὺς ξέρετε καθὼς κ' ἐγώ. Θυμάστε πὼς τὶς φοβερὲς ἐκεῖνες ἡμέρες, ποὺ θάπρεπε νὰ γραφτοῦν μὲ μαῦρα γράμματα, ἡ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ σήκωναν τοὺς ὤμους ἀδιάφορα καὶ γελοῦσαν ἀκούγοντας τὰ κρῶα σφυρίγματα τῶν ὀβίδων. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἄρχισε ἡ πολιορκία, τόσο εἴχαμε συνηθίσει στὴν τρομερὴ ἐκείνη μουσική, ὥστε λιγώτερο μᾶς πείραζε ὁ βρόντος τοῦ κανονιοῦ καὶ τὸ σφύριγμα τῆς ὀβίδας ἀπὸ τὴ βροχή. Ὅχλος ἀσυλλόγιστος καὶ περίεργος μαζεύονταν γύρω ἀπὸ τὴν «Θριαμβευτικὴ Ἀψῖδα». Μόλις ἀκούγονταν βρόντος κανονιοῦ, ὅλοι ἔπεφταν κάτου μπρούμυτα, μὰ μόλις ἔσκαζε ἡ ὀβίδα, ἀμέσως ξανασηκώνονταν πάλι, κι' ἀρχίζαν τὰ στείτα. Ὁ χῶρος ἐκεῖνος, θαρρεῖς κ' ἦταν τόπος πανηγυριοῦ. Θυμοῦμαι ἕνα βράδυ τὴν ὥρα, ποὺ γύριζα στὸ νοσοκομεῖο μου, συναντήθηκα μὲ τὸ Γουσταῦο Αἰμάρ, τὸ λαϊκὸ μυθιστοριογράφο. Κάπνιζε τὴν πίπα του καὶ παρακολουθοῦσε τὶς ὀβίδες, ποὺ ἔσκαζαν ὁλόγυρα. Σὲ μιὰ στιγμὴ μιὰ ὀβίδα, περνῶντας ἀπὸ πάνου ἀπὸ ἕνα σωρὸ πέτρες, ἔπεσε δέκα μέτρα πίσω μας.

— Πρηνηδόν ! τοῦ φώναξα κ' ἔπεσα κάτου στὴ στιγμή.

Ἐκεῖνος, ἀδιάφορος καὶ γελῶντας, μοῦ εἶπε :

— Δὲ βαρυέσαι... Μποροῦσε νὰ σπάσω τὴν πίπα μου. Ἔπειτα εἶνε καὶ δύσκολο νὰ σωριαστῶ μπρούμυτα, γιατὶ εἶμαι πολὺ χοντρός.

Τὰ κομμάτια τῆς ὀβίδας στὸ μεταξὺ σφύριζαν ἀπάνου ἀπὸ τὰ κεφάλια μας.

Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως ἡ κατάσταση χειροτέρεψε. Ἦταν ἡ ὥρα ἕξη τὸ ἀπόγευμα καὶ ἡ καταχθόνια μουσικὴ τοῦ Μὰν Βαλεριὲν εἶχεν ἀρχίσει. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη πολὺ ἀραιὸ κόσμο ἔβλεπες στὴν πλατεῖα τοῦ «Ἀστέρος». Ἐγύριζα ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο τῶν πληγωμένων ποὺ βρίσκονταν τότε στὴν ὁδὸ Κουρσελλῶν στὸ μέγαρο τῆς πριγκηπέσσας Ματθίλδης. Ξαφνικὰ μιὰ ὀβίδα ἔσκασε μ' ἄγριο βρόντο στὴν ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Μορνύ. Παρακολουθοῦσα μὲ κατάπληξη μιὰ γρηούλα, ποὺ πουλοῦσε παιχνιδάκια γιὰ παιδιὰ καὶ γλυκίσματα. Χωρὶς νὰ δίνη σημασία, ταχτοποιοῦσε τὸ πανηγὶ ἐμπορικάκι της, ἀποτραβῶντας το μέσα πρὸς τὸ πεζοδρόμιο. Κάποιος κύριος σαράντα ὡς σαρανταπέντε χρονῶν, κρατῶντας στὴν ἀγκαλιά του μιὰ μικρούτσικη μαϊμοῦ, τὴν πλησίασε καὶ τὴ ρωτοῦσε τὴν τιμὴ τῶν γλυκῶν. Ἡ μαϊμοῦ μόλις ἀντίκρυσε τὰ γλυκά, ἄρχισε διάφορες κωμικὲς ὑκρμιάτσες. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη δεύτερη ὀβίδα, σφυρίζοντας δαιμονισμένα, ἔσκασε καὶ ὁ κύριος μὲ τὴ μαϊμοῦ καὶ ἡ γρηούλα μὲ τὸ ἐμπορικάκι της, χάθηκαν μέσα σ' ἕνα κατάμαυρο σύννεφο καπνῶν. Ὅταν σὲ λίγο ἀραίωσε ὁ καπνός, ξεχάρισα τὴ γρηούλα ζωντανὴ κι' ὄρθια στὴ θέση της, μὰ ὁ κύριος μαζὺ μὲ τὴ μαϊμοῦ σπαραγοῦσαν καὶ κυλιόντουσαν μέσα σὲ μιὰ λίμνη αἷμα. Μὲ δυὸ πηδήματα βρέθηκα πλάϊ στὸ δυστυχισμένο ἄνθρωπο. Ἀνάσαινε ἀκόμα, μὰ μόλις πρόφταισε νὰ μουρμουρίση : «Ἀλλοίμονο ! φτωχή μου γυναικούλα... παιδάκια μου...» Καὶ τίποτ' ἄλλο.

Ἂν καὶ εἶχα ἐντολὴ νὰ πέρνω μονάχα τοὺς πληγωμένους κι' ὄχι τοὺς σκοτωμένους στ' ἀμάξι τοῦ νοσοκομείου, δὲ βάσταξα καὶ τὸν πῆρα.

Ὅταν τὸν πῆγα στὸ νοσοκομεῖο καὶ τὸν ξάπλωσα κάτου ὁ γιατρὸς Σιενού, ἐκεῖνος ὁ ἀγαθώτατος καὶ καλόκαρδος ἄνθρωπος, μὲ ρώτησε :

— Τὸν γνωρίζεις, φίλε μου, τὸν ἄνθρωπο αὐτό ;

— Ὄχι, γιατρέ μου. Μά...!

Ὁ σκοτωμένος, ὅπως μάθαμε ἀπ' τὰ χαρτιά του, ὀνομαζόταν Φραγκίσκος Μονὲ καὶ κατοικοῦσε στὴν ὁδὸ Ἁγίου Μάρ. Ὁ δυστυχισμένος ! Ἄφηνε στὸν κόσμο ὄρφανὸ μιὰ γυναῖκα κ' ἕνα παιδί...

— Πήγαινε νὰ προδιαθέσης τὴν ἄμοιρη γυναῖκα του, μοῦ εἶπε ὁ γιατρὸς Σιενού, καὶ κύτταξε ἂν μποροῦμε νὰ κάνουμε τίποτε γι' αὐτή.

Ἡ ἐντολὴ βέβαια δὲν ἦταν καθόλου εὐχάριστη, μὰ δὲν τόλμησα ν' ἀρνηθῶ. Ἐκεῖνες τὶς φοβερὲς ἡμέρες τὰ μάτια μου ἀντίκρυσαν πολλὰ φρικαλέα θεάματα. Ἀκόμα καὶ στὸν ὕπνον μου σκοτωμένους καὶ λαβωμένους ἔβλεπα. Μὰ τί τὰ θέλετε... Δὲ θὰ ξεχάσω ποτέ μου τὴ στενοχώρια, ποὺ δοκίμασα, ὅταν ὁ γιατρὸς Σιενοῦ μ' ἀνέθεσε αὐτὴ τὴν ἐντολή.

Ἀνέβηκα στ' ἀμάξι μου καὶ εἶπα στὸν ἀμαξᾶ νὰ τραβήξη γιὰ τὴν ὁδὸ Ἁγίου Μάρ.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ σκοτωμένου ἔμενε σ' ἕνα φτωχικὸ σπιτάκι στὸ βάθος μιᾶς αὐλῆς. Μιὰ γρηούλα μ' ἀγαθὴ ὄψη, ποὺ τὴν ἀκολουθοῦσε ἕνα παιδάκι πέντε ὡς ἕξη χρονῶν, ἤρθε κι' ἄνοιξε τὴν ὀξώπορτα.

— Ἡ κυρία Μπονέ ; τὴ ρώτησα.

— Ἀμέσως, κύριε, μοῦ ἀπήντησε ἡ γρηούλα. Τώρα θάρθη ἡ κόρη μου.

Πραγματικὰ σὲ λίγο ἔφτασε ἡ κόρη της κατατρομαγμένη.

Ἡ ἐμφάνισις στὸ σπίτι της ἀγνώστου ἀνθρώπου μὲ κόπιες νοσοκομειακὸ σταυρὸ στὸ μπράτσο, τὴν ἔκαμε νὰ τὰ σαστίση.

— Ὁ ἄντρας μου, κύριε ! φώναξε.

— Πληγώθηκε, κυρία, ἀπάντησα μὲ φωνὴ ὄχι λιγώτερο συγκινημένη ἀπὸ τὴ δική της,

— Ποῦ εἶνε ; Τὸν φέρατε ;

— Ὄχι, εἶνε στὸ νοσοκομεῖο...

— Ἄχ ! Θεέ μου ! Θεέ μου !

Ἀμέσως ἔρριξε ἕνα σάλτο στὶς πλάτες της, ἄρπαξε τὸ παιδὶ στὴν ἀγκαλιά της καὶ τοῦ εἶπε :

— Πέτρο, πᾶμε νὰ ἰδῆς τὸν πατέρα σου.

— Ὁ μπαμπᾶς μᾶς περιμένει ; ρώτησε τὸ μικρό, χτυπῶντας χαρούμενα τὶς παλάμες του.

— Ναί.

Μὲ τί φοβερὸ τόνο στὴ φωνή της πρόφερε ἐκεῖνο τὸ «ναί». Ὦ ! δὲ θὰ τὸ ξεχάσω ὅλη μου τὴ ζωή. Ὅταν τέλος ἀνεβήκαμε καὶ οἱ τρεῖς μας στ' ἀμάξι, σᾶς ὁρκίζομαι, ἡ θέσις μου ἦταν πολὺ δυσάρεστη. Στὴν ἀρχὴ δὲ μιλούσαμε. Κρατούσαμε τὰ χείλη μας κλειδωμένα σὲ μιὰ στεγνὴ σιωπή. Ἡ ἄμοιρη γυναῖκα ἔσφιγγε κάθε λίγο σπασμωδικὰ τὸ παιδὶ στὴν ἀγκαλιά της κ' ἐκεῖνο μ' ἀσημόφωνη φωνούλα τὴ ρωτοῦσε :

— Μαμάκα μου, γιατὶ κλαῖς ;

Εἶχα μετανοιώσει γιατὶ δὲν ἐκάθησα πλάι στὸν ἀμαξᾶ.

Τέλος μουρμούρισα κάποια παρηγορητικὴ λέξη. Ἡ φτωχὴ γυναῖκα σκούπισε τὰ δάκρυά της, μὰ ξαφνικὰ μὲ κάποια ἀπότομη κίνηση μ' ἄρπαξε τὸ χέρι καί, σφίγγοντάς το ἀπελπισμένα, πολὺ δυνατά, μὲ ρώτησε :

— Δὲν πέθανε... Λέτε νά...

Χαμήλωσα τὰ μάτια μου, γιατὶ δὲν τολμοῦσα νὰ τὴ δῶ...

Ἡ σιωπή μου, ἄλλοίμονο, ἦταν καθαρὴ καὶ ξάστερη ἀπάντηση στὴν ἐρώτησή της. Μοῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ σᾶς περιγράψω τὴ σκηνὴ ποὺ ἀκολούθησε.

Ἡ δυστυχισμένη μητέρα ἔσφιγγε παράφορα τὸ παιδί της στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὸ σκέπαζε μὲ δάκρυα καὶ φιλήματα, σπαρταρώντας... ἀπελπισμένη. Τὸ παιδί, πολὺ συγκινημένο, κι' αὐτὸ ψιθύριζε :

— Κλαῖς, μαμάκα μου, ἀφοῦ πηγαίνουμε νὰ ἰδοῦμε τὸ μπαμπᾶ σου ;

Ἡ μητέρα τοῦ ἔπλεισε τὸ στόμα, μὲ τὴν παλάμη της καὶ τοῦ εἶπε σιγανὰ - σιγανά :

— Σάπα... σάπα... ναί... πᾶμε νὰ ἰδοῦμε τὸ μπαμπᾶ σου, ἀλλ' αὐτὸς δὲ θὰ μᾶς ἰδῆ ποτὲ πειά.

Τὸ παιδάκι ἄνοιξε τὰ μεγάλα, ἀθῶα μάτια του, σὰν νὰ μὴ καταλάβαινε. Στὸ σημεῖο αὐτὸ δὲ μπόρεσα νὰ κρατηθῶ πειά. Ἄρχισα νὰ κλαίω κ' ἐγώ.

Τέλος ἡ ἀποστολή μου τελείωσε. Παρουσίασα τὴν ἄμοιρη γυναῖκα στὴ διευθύντρια τοῦ νοσοκομείου καὶ ἔτρεξα στὸ γιατρὸ Σιενοῦ νὰ τοῦ ἀναφέρω ὅτι ἐξετέλεσα τὴν διαταγή του, μὲ τὸν παρακάλεσα συγχρόνως νὰ μὴ μοῦ ἀναθέση ἄλλοτε παρόμοια θλιβερὴ ἀποστολή. Θὰ προτιμοῦσα χίλιες φορὲς νὰ βρίσκουμε ἐκεῖνο ποὺ σφύριζαν κ' ἔσκαζαν δαιμονισμένα ἡ ὀβίδες κι' ὅπου ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ μποροῦσε νὰ σκοτωθῶ, παρὰ νὰ εἶμαι πιὸ πέρα, ἔξω ἀπὸ τὸν κίνδυνο, ἀλλὰ συντροφιὰ μὲ μιὰ δυστυχισμένη γυναῖκα σὰν κ' ἐκείνη...

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ φίλος μας Β. σταμάτησε τὴ διήγησή του κι' ἔμεινε γιὰ λίγο βυθισμένος σὲ συλλογισμούς. Τὰ μάτια του ἄνοιγαν - ἀ-

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ, ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

(Από τὰ σατυρικὰ φύλλα ὅλου τοῦ κόσμου)

Στὴν ὀνομαστικὴ ἑορτὴ μιᾶς ἠθοποιοῦ.

Ἐκείνη. (στὴν ὁποίαν «ἐκεῖνος» ἔχάρισε πολλὰ δῶρα γιὰ τὴ γιορτή της).—Ἀγάπη μου !... Ἀξίζεις πειὰ νὰ σοῦ πῶ, τὸ ἀληθινό μου ὄνομα. Δὲν ὀνομάζομαι Χρυσίνα, ἀλλὰ Ἰωάννα καὶ τὴν ἄλλη ἑβδομάδα εἶνε... ἡ πραγματικὴ γιορτή μου !

Ἐκεῖνος . . . . !

***

Οἱ γονεῖς στὴν κόρη τους :

— Νὰ πάρῃ ἐπὶ τέλους ἡ ὀργή ! Μεταξὺ δύο ὑποψηφίων γαμβρῶν, τόσο καθὼς πρέπει, τόσο εὐγενικῶν, τόσο πλουσίων, πρέπει νὰ διαλέξῃς ἕναν.

Ἡ Κόρη.—Δίκηο ἔχετε, μὰ δὲν ξέρω...ποιὸν νὰ πάρω πρῶτα!...

***

Ἡ ὑπηρέτρια.—Εἶνε μιὰ κυρία ἀπ' ἔξω καὶ θέλει νὰ σᾶς δῇ.

Ἡ κυρία.—Τὶ πράμμα εἶνε. Κομψή, καλὴ κυρία, φαίνεται καθὼς πρέπει ;

Ἡ ὑπηρέτρια.—Ἄ ! ὄχι κυρία, εἶνε μιὰ... σὰν καὶ σᾶς !...

***

Ἀπὸ τὰ ἀπομνημονεύματα μιᾶς νεαρᾶς χήρας :

Τετάρτη πρωΐ.—«Τὸ ἀτμόπλοιον ἀνεχώρησε· ὁ καιρὸς πολὺ ἀσχημος».

Πέμπτη πρωΐ.—«Ὁ καιρὸς ἐβελτιώθη, ὁ πρῶτος καπετάνιος μὲ περιποιεῖται ἰδιαιτέρως».

Πέμπτη ἀπόγευμα.—«Ὁ καιρὸς εἶνε λίαν καλὸς σχεδὸν καὶ οἱ τριακόσιοι ἐπιβάται τοῦ ὑπερωκεανείου εἴμεθα ἐπὶ τοῦ κατασταρώματος. Ὁ καπετάνιος μοῦ ἐξομολογήθη, τὸν ἔρωτά του καὶ τὸν ἀπέκρουσα».

Παρασκευὴ πρωΐ.—«Ὁ καπετάνιος ἔγινε ἀνυπόφορος μὲ τὶς ἐξομολογήσεις του, καὶ τὸ τρομερώτερο, ἐὰν δὲν συμμερισθῶ τὸ αἴσθημά του, ἀπειλεῖ νὰ βουλιάξῃ τὸ ἀτμόπλοιον !... Τριακόσιοι ἐπιβάται κινδυνεύουν νὰ χαθοῦν».

Σάββατον ἑσπέρας.—«Οἱ τριακόσιοι ἐπιβάται ἐσώθησαν· !

***

— Ἐλεήστε με, κύριε, ἔχω ἓξ ὀρφανά.

— Δυστυχισμένη ! Πόσων ἐτῶν εἶνε τὸ μεγαλείτερο ;

— Δὲν ἔκλεισε ἀκόμη... τὰ δύο !...

***

Στὴ φυλακὴ μεταξὺ δύο κρατουμένων :

Ὁ ἕνας.—Μπᾶ, μπᾶ, καλῶς ὥρισες, τὶ κακούργημα ἔκανες καὶ σὲ φέρανε πάλι δῶ πέρα ;

Ὁ ἄλλος.—Μπᾶ, τίποτε σχεδὸν, βρῆκα ἕνα πορτοφόλι κάποιου κυρίου.

Ὁ πρῶτος.—Μὰ αὐτὸ δὲν εἶνε ἔγκλημα.

Ὁ δεύτερος.—Ναί, μὰ... εὐτύχημα νὰ τὸ βρῶ... πρὶν νὰ τὸ χάσῃ !...

***

Ἕνας σοφὸς, ἀφοῦ διάβασε στὴ γυναίκα του, τὸ ἔργο του.

— Τὰ κατάλαβες καλά ;

— Τελείως.

— Τότε εἶμαι ἥσυχος ὅτι ὅλος ὁ κόσμος θὰ τὸ καταλάβῃ...

***

Ἕνας πατέρας τῆς νέας ἐποχῆς, ἔλεγε στὸ παιδί του ὅτι δυὸ πράγματα εἶνε ἀπαραίτητα, γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ κανένας στὴ ζωή του.

— Καὶ ποιὰ εἶνε αὐτά ; ρώτησε τὸ παιδί.

— Ἡ τιμιότης καὶ ἡ ἐξυπνάδα.

— Τὶ εἶνε τιμιότης ;

— Νὰ κρατᾶς τὸ λόγο σου.

— Τί εἶνε ἐξυπνάδα ;

— Νὰ μὴ δίνῃς ποτὲ τὸ λόγο σου !...

Ὁ Κατεφυγμένος

νοιγαν, πλάταιναν καὶ τέλος ἀπόμειναν κάπου καρφωμένα, ἀκίνητα σὰ γυάλινα... Ποιὸς ξέρει, ποιὲς φρικαλέες σκηνὲς θυμόταν.

Ὕστερα κούνησε τὸ κεφάλι του ἀπότομα, ἤρθε στὸν ἑαυτό καὶ πρόσθεσε :

—Ἀπὸ τότε ὅταν βλέπω μαῖμοῦ, θυμοῦμαι τὸ δυστυχισμένο Φραγκίσκο Μπονέ. Βλέπω μὲ τὴ φαντασία μου ἕνα σύγνεφο μαύρων καπνῶν ποὺ διαλύεται σιγὰ - σιγὰ καὶ ξεχωρίζω ἀνάμεσα ἕνα σποτωμένο, ποὺ πλέει στὸ αἷμα του, καὶ μιὰ μαῖμοῦ στὸ πλάϊ του, στὸ πρόσωπο τῆς ὁποίας εἶνε ζωγραφισμένη μι' ἀλλόκοτη γκριμάτσα. Θυμοῦμαι ἀκόμη καὶ τὴν τρομερὴ σκηνὴ μέσα στ' ἀμάξι...

Ἀλφόνσας Ντωντὲ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Στὴν Ταγγέρη ζοῦσε κάποτε ἕνας μπέης ποὺ ἐπτιμοῦσε κα[illegible] ποῦσε τὰ παλληκάρια ποὺ ρισκακινδυνεύουν γιὰ τὴν ἀγαπημένη τους.

Μιὰ μέρα ὁ μπέης αὐτὸς βγῆκε νὰ κάνῃ γυμνάσια μὲ τὸ στρατό του καὶ ἐστρατοπέδευσε κοντὰ στὸν ποταμὸ Μίνα, ὅπου κατοικοῦν ἡ φυλὴ τῶν Μοχάλ. Ἕνας νέος ἀπὸ τὴ φυλὴ αὐτή, ποὺ λεγόταν Χαμούτ, ἀγαποῦσε τρελὰ μιὰ νεαρὴ ἀράπισσα, τὴ Γιαμίνα κι' ὅλα ἦσαν ἕτοιμα γιὰ τὸ γάμο τους, ὅταν ἔξαφνα ἡ νεαρὴ ἀραπίνα ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀγαπημένου της καὶ τοῦ εἶπε :

— Ὥραῖε καὶ ἀγαπημένε μου Χαμούτ, θὰ δεχθῆς νὰ κάμῃς μιὰ χάρη τῆς μικρῆς σου Γιαμίνα ;

— Λέγε τὶ θέλεις, τῆς ἀποκρίθηκε τότε ἐκεῖνος, καὶ θὰ κάνω γιὰ σένα ὅ,τι μπορῶ !

Καὶ ἡ Γιαμίνα, παίρνοντας θάρρος ἀπὸ τὴν ἀπάντηση τοῦ Χαμούτ, τοῦ εἶπε τὸν πόνο της.

— Βλέπεις ἐκεῖ κάτω, ἀγαπημένε μου ; Εἶνε τὸ στρατόπεδο τοῦ μπέη ; Βλέπεις στὴ μέση τοῦ στρατοπέδου μιὰ μεγάλη μετάξινη σκηνὴ ποὺ λαμποκοπάει στὸν ἥλιο ; Εἶνε ἡ σκηνὴ τὴν ὁποία φρουροῦν δέκα φρουροὶ ἁρματωμένοι ἴσαμε τὰ δόντια. Μέσα στὴ σκηνὴ του ὁ μπέης ἔχει τὸ ἀσημένιο του κύπελλο μὲ τὸ ὁποῖο δροσίζεται ὅταν περνάει ἀπ' τὰ ἀμμόβουνα τῆς ἐρήμου. Ἄχ ! πόσο εὐτυχισμένη θὰ ἤταν ἡ μικρή σου Γιαμίνα, ἂν τὴ βραδυὰ τοῦ γάμου της ἔπινε ἀπὸ τὸ χέρι σου νερὸ μὲ τὸ κύπελλο τοῦ μπέη !...

Ὁ Χαμούτ ἄκουσε τὴν ἐπιθυμία τῆς φίλης του καὶ τὴν φίλησε στὸ μέτωπο. Καὶ ὅταν νύχτωσε ξεκίνησε γιὰ τὸ ποτάμι, ξεντύθηκε χωρὶς νὰ κρατήσῃ ἐπάνω του παρὰ μονάχα τὴ ζώνη του καὶ τὸ «μοῦν» του, τὸ μικρό του μαχαίρι μὲ τὴν ὡραία λαβὴ τῆ στολισμένη μὲ κοραλλια, ἐπέρασε κολυμπώντας σὰν ψάρι τὸ ποταμὸ καί, μὲ τὴν κοιλιὰ στὸ χῶμα, ἄρχισε νὰ σέρνεται σὰ φειδὶ ἀνάμεσα στὶς σκηνὲς τοῦ στρατοπέδου.

Ἔξαφνα ἕνας φρουρὸς ξεπρόβαλε πίσω ἀπὸ μιὰ σκηνὴ καὶ προχώρησε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Χαμούτ. Ὁ νεαρὸς βεδουΐνος ἐσύρθηκε πίσω ἀπὸ ἕνα κιβώτιο ποὺ βρισκόταν κάπου ἐκεῖ καὶ κρύφτηκε. Ὁ φρουρὸς προχώρησε ἀκόμα καὶ χωρὶς ν' ἀντιληφθῆ τὸ Χαμούτ, ἐπῆγε καὶ κάθησε πάνω στὸ κιβώτιο. Ὁ Χαμούτ ἀνεγνώρισε πὼς ὁ φρουρὸς αὐτὸς ἤταν ὁ σωματοφύλακας τοῦ μπέη κι' ἐκράτησε τὴν ἀναπνοή του.

Ὁ σωματοφύλαξ τοῦ μπέη ἐκάπνισε ἥσυχα τὴν πίπα του καί, ὅταν βαρέθηκε τὸ κάπνισμα, τὴν ἄδειασε χτυπώντας την ἀπὸ τὸ πίσω μέρος στὸ κιβώτιο. Τὸ ἀναμμένο τουμπεκὶ ἐχύθηκε πάνω στὸ γυμνὸ στῆθος τοῦ Χαμούτ. Ἀλλ' ὁ φίλος τῆς Γιαμίνας δὲν ἐσάλευε. Μὲ τὸν παραμικρότερο θόρυβο ποὺ μποροῦσε νὰ κάμῃ, ὁ σωματοφύλαξ τοῦ μπέη, ἕνας γίγαντας ἴσαμ' ἐκεῖ ἐπάνω, θὰ τὸν καταλάβαινε, καὶ ὁ σκοπός του θὰ ἀποτύχαινε. Δὲν τὸν ἔνοιαζε ἡ τιμωρία ποὺ θὰ τοῦ ἔβαζε ὁ μπέης, ἀλλὰ τὸν ἐπλήγωνε ἡ σκέψη πὼς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν ὡραία φίλη του.

Ἔμεινε λοιπὸν ἐκεῖ ἀκίνητος, μὲ ὅλους τοὺς πόνους ποὺ ἔνοιωθε, ἄφησε τὴ φωτιὰ νὰ σβύσῃ μονάχη της πάνω στὸ στῆθός του, περίμενε νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ φύγῃ ὁ φρουρός, καὶ τότε ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του πρὸς τὴ σκηνὴ τοῦ μπέη.

Ἐπέρασε ἀδρατος μέσα στὴ νύχτα μπρὸς ἀπ' τοὺς φρουροὺς καὶ μπῆκε στὴ μεγάλη σκηνή. Ὅταν ἐσήκωσε τὰ μάτια του εἶδε τὸ μπέη νὰ κοιμᾶται καὶ δίπλα του πάνω σ' ἕνα φαλδισένιο κιβώτιο τὸ ἀσημένιο κύπελλο ποὺ ἐπόθησε ἡ ἀγαπημένη του. Ἐσύρθηκε καὶ πάλι ἴσαμ' ἐκεῖ, ἔπιασε τὸ κύπελλο καί, πάντα μὲ τὴν κοιλιὰ στὸ χῶμα σὰν τὸ φειδί, ἐπέρασε τὸ στρατόπεδο καὶ ἔπεσε στὸν ποταμό, φωνάζοντας :

— Αἴ, σεῖς ! Γιὰ κοιτᾶχτε λοιπὸν ποῦ εἶνε τὸ κύπελλο τοῦ ἀφέντη σας !

Ἀμέσως τὸ στρατόπεδο ἀναστατώθηκε. Οἱ φρουροὶ ἄναψαν μεγάλα δαδόξυλα καὶ ἄρχισαν νὰ τρέχουν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἀναζητώντας τὸ θρασὸ κλέφτη. Ἡ φρουρὰ ποὺ βρισκόταν στὴν ἄκρη τοῦ στρατοπέδου ἐπυροβόλησε, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, πρὸς τὸ μέρος ἀπ' ὅπου ἄρχόταν ἡ φωνή. Μιὰ σφαῖρα βρῆκε τὸ Χαμούτ στὸ πόδι τὴν ὥρα ποὺ ἔβγαινε στὴ στεριὰ καὶ τὸν ξάπλωσε κάτω κι' ἔτσι οἱ φρουροὶ περνάνε τὸν ποταμό, ἔβρῆκαν τὸν ἀγαπημένο τῆς Γιαμίνας ξαπλωμένο μέσα στὸ αἷμα του.

Τὸν ἔπιασαν ἀμέσως καὶ τὸν πῆγαν μπροστὰ στὸ μπέη, ὁ ὁποῖος τὸν ἐρώτησε θυμωμένος γιατὶ τοῦ εἶχε κλέψει τὸ κύπελλό του. Ὁ Χαμούτ διηγήθηκε τότε στὸ μπέη ὅλη τὴν ἀλήθεια. Τοῦ εἶπε γιὰ τὴ Γιαμίνα, τὴν ἀγαπημένη του καὶ γιὰ τὸν πόθο της νὰ πιῇ ἀπὸ τὸ κύπελλό του τὴ βραδυὰ τοῦ γάμου της.

— Μπέη μου, τοῦ εἶπε στὸ τέλος, ἐσὺ τὶ θἄκαμνες ἂν ἤσουνα στὴ θέση μου ;

Ὁ μπέης σκέφθηκε πὼς κάθε παλληκάρι στὴ θέση τοῦ Χαμούτ, δὲν θὰ μποροῦσε παρὰ νὰ κάμῃ τὸ ἴδιο, διέταξε τὸ γιατρό του νὰ περιποιηθῆ τὸ λαβωμένο, τοῦ ἔδωσε ἑκατὸ φλουριὰ καὶ τὸ ἀσημένιο κύπελλο καὶ τὸν ἔστειλε σπίτι του μὲ δέκα στρατιῶτες.

Ὕστερ' ἀπὸ μερικὲς μέρες γινότανε ὁ γάμος τοῦ Χαμούτ καὶ ἡ Γιαμίνα ἔπινε ἀπὸ τὸ ἀσημένιο κύπελλο τοῦ μπέη, ὅπως εἶχε ἐπιθυμήσῃ ἡ καρδιά της. Τὰ μάτια της ἔλαμπαν καὶ ἀφήνοντας τὸ κύπελλο ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀγαπημένου της, ποὺ τῆς εἶχε ἀποδείξει ἔτσι τὴν μεγάλη του ἀγάπη !...